

Grčija 2013

Po lanskoletni Grčiji je bilo nekako samoumevno, da bo temu sledil še drugi del. Tako smo nekako skovali plan, da gremo spet v to deželo, natančneje na otok Evia, baje drugi največji grški otok. Tudi letos smo bili v dvojicah, le s to razliko, da se je sosednja posadka razširila za enega člana. Štart je bil klasičen, v petek pozno popoldne štart čez ex jugo do Beograda, kjer bi se naj dobili skupaj.

No, pa začnimo. :-)

Petek

Itak da smo štartali kasneje, kot smo predvidevali, ampak, šli smo na dopust in ni nam bilo mar. Vožnja do Beograda je tako kot ponavadi dolgočasna in brez omembe vrednih dogodkov, samo tokrat ni bilo tako. Doživeli smo trivremenski taft, sonce, dež in pa toča, vse v izmenjujočih se intervalih. Na zadnji Hrvaški črpalki nam je simpatična študentka čistila steklo na avtodomu in zdolgočasen od vožnje sem si jo malo privoščil. Vprašal sem jo, če jemlje kartice, ker nimam sitno, pa me je debelo pogledala, in odvrnila, da ne, to ne može, Nato sem ji komaj dopovedal, da se hecam. Nato sem ji pokazal mušice na alkovnu, in jo vprašal, če jih bo spucala. Malo me je čukasto pogledala in rekla, može. Jih je že hotela spucat in sem ji spet komaj dopovedal, da se hecam... No, s čistimi stekli smo odbrzeli dalje.

Po SMS smo dobili obvestilo od Boštjana, da pri hotelu Nacional ne moremo parkirat. So zgleda receptorju povečali plačo od lani, saj se je otepal denarja in trdil, da gremo lahko k tovarnjakarjem prespat za 6 eur. No, parkirali smo pri Kiki, trgovskemu centru, 100m pred omenjenim hotelom. Zelo mirno, osvetljeno in prostora v izobilju.

Sobota

Naprej skok v Leskovac, itak na čevape. Zraven restavracije v diskontu čez cesto smo nakupili zaloge, pobrali smo jim vse pivo, še tistega v hladilniku. Kaj so si morali kaj misliti??? Odšli smo dalje in na meji z Grčijo nas je policistka vprašala, če imamo kaj alkohola in cigaret, itak, da nič, čeprav smo imeli pod mizo piva za pol diskonta, pa terana od doma, pa še iz Češke beherovko, pa še domač šnopc, aja pa še borovničke, se je za vprašat, če nimamo slučajno probleme...Policistka se je malo začudila, kako to, saj gremo na počitnice. Komaj sem ji dopovedal, kako dobro pivo imajo oni in da ga bomo pri njih kupili. Ja, seveda, itak da mi je verjela. Se nam je zahvalila in zaželela lepo potovanje...OK, končno smo v Grčiji, samo tu smo avtodomi na avtocesti izenačeni z avtobusi in tovornjaki in moja denarnica nikakor ne odobrava tega, zato smo se izogibali avtocestam. Mojemu čobanu – beri Garmin, sem zabičal, da me ne bi slučajno peljal skozi cestninsko postajo, ker mu lahko skrajšam življenje. Tako smo spoznavali močvaro v okolici Soluna, veseli kot radio se zapeljemo nazaj na avtocesto in čez ene 10km naletimo na novo postavljeno cestninsko postajo. Z dolgimi rilci izvlečemo pet evrov iz žepa in čez nekaj kilometrov

pristanemo na obali N40.45498 E22.59072. Vreme je naredilo svoje in na obalo nametalo trave in ostale svinjarije... kopanje je tako odpadlo, zato smo večer preživeli na stolih pred avtodomom in futrali komarje.

Nedelja

Jutro je spet prineslo posamezne kapljice dežja, katere so hitro izginevale, naredil se je lep dan, mi smo pa potegnili naprej proti cilju dneva na 250km oddaljeno plažo Nisiotisa na otoku Evia. Uspešno smo se izogibali cestninam in uštedili skoraj 30 evrov. Vzporedna cesta je čisto zadovoljiva in potovalna hitrost je enaka kot na avtocesti. Do trajekta smo prispeli popoldne par minut pred njegovim odhodom in z Boštjanom sva parkirala pred kučico, kjer prodajajo karte. Nisva niti vprašala, če sploh pelje trajekt tja, kamor smo namenjeni, samo karte sva plačala in že

smo se vkrcavali. Ko smo izpluli, sem se začel spraševati, če smo sploh na pravem trajektu. Ženski sekciji so malo zrastle oči, nama z Boštjanom je bilo pa vse smešno. No kmalu smo se smejali vsi. Popoldne smo prispeli na plažo N38.94056 E23.05667, kjer je bilo par lokalcev. Za nedeljo je bila to čisto presenetljivo majhna številka kopalcev, v bistvu jih ni bilo.

Parkirali smo se pod borovčke in v nizkem štartu pobegnili v vodo. Na plaži je lokalček in z Boštjanom sva se odločila sprobat ponudbo. Nadejala sva se gyrosa, samo sva komaj nafehtala

alfa pivo, saj so lokalci imeli preveč dela s postavljanjem senčnikov iz palminih listov, da bi naju nekdo vprašal, kaj bova spila. Preostanek dneva smo preživeli v namakanju v toplen morju, zvečer pa

posedanje ob svečki in konzumiranju ostankov zalag alkohola iz preteklih potovanj. V tej kombinaciji različnih pijač se je tudi poznal rezultat, saj sem pozno ponoči komaj našel vhodna vrata v avtodom.

Ponedeljek

Zjutraj smo presenetljivo zgodaj vsi poskakali iz kučice, se prestavili za par metrov med palme, saj je veter zamenjal smer in kontejner s smetmi ni ravno dišal. Po jutranjem kopanju smo odbrzeli dalje na plažo Politika. Ker na plažo vodi široka asfaltirana cesta, je temu primeren tudi obisk plaže. Bolj kot smo šli proti koncu mesta, manj je bila plaža obiskana. Zavlekli smo se pod drevesa in parkirali par metrov od morja.

Pozno popoldne sem se odločil za izvidnico s kolesom. Prepeglal sem celo obalo, vendar drugega, kot zaprtih gostiln nisem našel, aja našel sem vodnjak N38.58210 E23.54696 z ledeno mrzlo vodo na začetku plaže. Gyros pite nimajo in surlo dolgo kot ponedeljek sem naložil na bicikel in se odpeljal nazaj do avtodoma. Večer in noč sta bila zelo topla kljub vetru, vendar smo spali kot dojenčki.

Torek

Ponoči nam je svirala muzika iz bližnjega lokala povsem do jutra in dokler je bila samo glasba, se je dalo čisto spodobno spati. Spanec je prekinila verjetno močno okajena Grkinja, ki ni niti približno znala peti. Še dobro, da je kmalu zgubila voljo do petja. Dopoldne, ko smo odhajali, smo spotoma natočili vodo na vodnjaku in se podali naprej, proti menda najlepši plaži na otoku, vsaj tako je en bučman nekje zapisal. Ko smo prispeli do te plaže, smo z dolgimi nosovi zijali v morje in v kup gradbenega železja razmetanega po plaži. Premik naprej je bil neizbežen. Odpeljali smo po ozkih ulicah naprej, dokler je šlo. Med dvema balkonoma sem obstal in študiral, kako naj se zvlečem mimo. Na cesto je skočil dedek, si ogledal situacijo, se popraskal po glavi in izraz na obrazu mi je dal vedeti, da tole sigurno ne bo šlo, čeprav je začel mahati, naj speljem. Nekako na centimetre sem se zvlekel mimo in ko je videl za mano Boštjana, je ugotovil, da bo bolje, da premakne svoj osebni avto, ki je bil parkiran sredi ceste in tako naredi dodaten prostor. Odbrzeli smo dalje,

zapeljali smo se skozi glavno mesto otoka in oči smo imeli na pecljih samo še za gyros pito, ki smo jo vsi že en cajt sanjali. Na najbolj prometni in ozki ulici, v času največje prometne konice smo spet parkirali čisto v našem stilu – kjer pač pade. Oskrbeli smo se s sadjem, zelenjavo, kruhom, ribami in jasno gyrosom. Avtodom sem iz ceste umaknil tako, da sem zložil vzvratno ogledalo :-)

Popoldne smo prispeli na plažo Aralimos N38.40518 E23.99691, parkirali pod drevesi, samo lokacija nam ni najbolj ustrezala, zato smo se premaknili 200m nazaj na drugo stran zalivčka, pod drevesa, kjer smo bili popolnoma sami. Plaža je res krasna, v morju tik ob obali je pa polno sladkovodnih izvirov okoli katerih je polno rib. Zvečer smo izvlekli žar, kupljene orade, ter Boštjanov popoldanski ulov in vse skupaj spremenili v okusno večerjo. Zvečer smo skovali plan, da ostanemo še en dan na istem mestu.

Sreda

Noč zaradi bližine ceste zame ni bila tako mirna, kot bi lahko bila, ostali so baje spali perfektно. Zbudili so nas avijoni, ki so zajemali vodo in gasili požar na drugi strani otoka. Gostilničar nas je pomiril, da ni panike, da je požar pod nadzorom. Ne vem kako je lahko požar ob takem močnem vetru pod nadzorom. Po cesti so se vozili gasilci kar z avtobusi na drugo stran otoka. Popoldne so

se le končno začeli počasi vračati. Na plažo se kar naenkrat pripelje še en slovenski avtodom, Gorazd in Mateja z družino. Tako smo sami Slovenci zasedli plažo, no saj gužve tako ali tako ni bilo, razen domačin z mopedom in oblečen v zimsko bundo se je pripeljal, slekel do gat in odplaval. Čez dve uri se je vrnil, oblekel in odpeljal. Dan smo preživeli v popolnem brezdelju.

Četrtek

Dopoldne smo se prestavili na naslednjo plažo Limnionas N38.24314 E24.24690, ki pa meni osebno ni sedla, saj nekega pametnega prostora ob plaži za parkiranje ni. Odrbrzeli smo na naslednjo Alhirihi N38.26124 E24.25133, skoraj v neposredni bližini in takoj nam je postalo jasno, da tukaj ostanemo najmanj dva dni, saj ni bilo kaj prida obiskovalcev.

Sam dostop do teh plažic je zelo adrenalinski in motanje volana med balkoni in vogali hiš zahteva malo spretnosti, tisti široki boste imeli malo centrimetrov od vaše ljube kučice do roba hiše. Na sami plaži se trd teren kmalu spremeni v mehek peskovnik, kar je tudi občutil neki turist z rentanim avtom. Po ene parih urah se je pripeljal napol polomljen tovornjaček ala šlep služba. Iz njega je skočil starejši Grk v kavbojkah, brez majice in z velikim vampom ter čikom v ustih, zadaj za avto je

zahakljaj vitel in ga začel neusmiljeno vleči po pesku. No, namesto, da bi ga rešil iz objema peska, ga je avto le tega čedalje bolj zajemal s sprednjim odbijačem, saj je odbijač deloval kot ogromna lopata, ki zajema pesek. No, na koncu mu je le uspelo, da ga je utrgal. Malo žice je rešilo problem, majstor je odbijač za silo zvezal in napol prestrašen turist se je lahko odpeljal naprej. To je bila

atrakcija dneva in ponovno smo se lahko posvetili našim kamenčkom na plaži. Proti večeru so se dnevni domačini odpeljali in na koncu smo ostali sami s par iglujčki na plaži. Noč je bila najbolj mirna do takrat.

Petek

Dopoldne smo lahko še uživali v samoti, potem se je pa plaža začela počasi polniti. Grki so prihajali na plažo in majhen parkirni prostor je postal kmalu premajhen. Okoli poldneva so se za nami pripeljali še Gorazd in Mateja z družino in nekako uspeli parkirati zraven nas. Ker nam je postalo jasno, da se pripravlja vikend in da s tem Grki pritisnejo na plaže od povsod, zna biti večer kar pester. Naša idilična prva vrsta je počasi prehajala v drugo in na koncu v tretjo, saj so bili šotortčki posejani po plaži kot kamenje. Zvečer smo jih opazovali, koliko robe lahko

pripelje en majhen avto poleg potnikov. Mi je v avtodomu nimamo toliko, kot so jo oni znosili iz avtomobilčka. Bolj kot se je večerilo, več mladcev se je vozilo na plažo in zaparkirani smo bili na polno. Glede na dogajanje se je obetala pestra noč, vendar temu ni bilo tako, ravno nasprotno. Na koncu smo poštudirali, da smo mi najglasnejši v tretji vrsti. Nekako jih nisem uspel dojeti, pripeljali so se na plažo, postavili iglu, spekli meso na žaru, popili nekaj pločevink in ob tem sploh niso bili glasni, niti glasbe niso imeli. Pravo nasprotje balkan žura na plaži, kakršnega smo vajeni mi. Okoli pol noči smo se odpravili spat v izredno mirno in precej hladno noč.

Sobota

Toplo sonce je naznanilo, da je čas da vstanemo. Počasi smo pricapljali iz naših hišk in na hitro poanalizirali nočno dogajanje. Bili smo složni, da takega mira že dolgo ni bilo. Sledila je logistika izvlačanja avtodomov iz mehkega peska. Dva lastnika avtomobilov parkiranih za nami smo uspeli najti in mladci so jih takoj umaknili. Z malo hrustanja peska pod kolesi smo se uspeli spraviti v

gosji red in počasi odpeljati naprej. Mi in Boštjanovi smo krenili proti severu, Gorazdovi pa proti jugu. Spotoma smo se spet vlekli med ozkimi vogali hiš in v enem kosu prispeli do vrha na glavno cesto. Odšli smo na naslednjo plažo Zarakes N38.31603 E24.22627 kjer je bilo prostora v izobilju. Postavili smo se tako, da smo imeli razgled na morje in malo zavetja pred vetrom, ki zgloda da tale dopust ni imel namena nehati pihati.

Zaliv je lep, le naplavljenе smeti so se na enem mestu ujele in vrtinčile v vodi. Z edinim gostilničarjem na plaži sva z Boštjanom sklenila prijateljstvo, saj sva najprej pogasila žejo, nato pa še naročila kosilo za sabo. Spotoma sva ga pobarala, če je pipa z vodo pred njegovim lokalom užitna in če lahko točimo vodo v kamper. Ker ni točno vedel, če je to drinkink voter, je tekal od enega do drugega domačina v gostilni, če je res dobra za pitje in ni dosti manjkalo, da je ni nesel na kemično analizo. Komaj sem mu objasnil, da jo nucamo samo za tuširanje. Dan je minil v

znamenju počitka in uživanja v pogledu na morje brez ilgujčkov.

Nedelja

Zjutraj smo se oskrbeli z vodo pri gostilničarju, se konkretno stuširali na tušu na plaži in krenili naprej. Malo pred odcepom za plažo Chiromili, sem Boštjana izgubil iz CB zveze. Čakal sem ga kar nekaj minut in ko smo se končno spet slišali, mi je razložil, da sta z Moniko rabutala melone ob cesti. V samotni vasici nad plažo Chromili smo se oskrbeli z živežom. V »supermarketu« ki je malo večji od našega avtodoma, smo kupili olive v marinadi, ki so bile nam zares božanskega okusa. Prijazna prodajalka srednjih let je znala ravno dovolj angleščine, da smo se zmenili vse. Dala nam je za probat kajlo domačega feta sira in nismo mogli, da nebi kupili konkretno zajetnega kosa tega sira. Razložila nam je, da za solato rabimo še olivno olje in ko je videla, da izbiram med tovarniško narejenimi, razstavljenimi na polici, je samo zamahnila z roko in rekla, da če hočemo, nam proda svojega, ki je veliko bolje. OK, ni problema, pokimamo in že se je trudila nam razložiti, da nima prazne embalaže, da bo plastenko vode iz hladilnika uporabila za olje. Ja, ja, ni panike, ti samo nalij... in že je zalivala rože pred štacuno z ledeno mrzlo ustekleničeno vodo. Nalila nam je pol litra olja, nabasala skoraj kilo oliv in zavila slabo kilo feta sira, potipkala po blagajni in računala 11 evrov. Poceni, ni kaj. Povprašali smo jo še za pot proti zalivu, katera je po njenih besedah čisto v redu. Povedal sem ji, da se čez dva dni, ko nam poidejo zaloge spet vidimo in bila je že čisto mehka. Počasi smo se podali naprej in jasno spet smo se zakajlali med balkone, namesto, da bi šli po novi cesti mimo vasi. Cel čas smo opazovali kako se domačini avtomobili vozijo po neki vzporedni cesti, samo mi pač moramo čez stare vasice, ker drugače bi bilo življenje čisto preveč enostavno. Spet so se domačini malo za glavo držali, ko sem vklopil žmigavec in besno mahali, da naj ne grem tam, kjer sem si namislil. Po sistemu pitaj seljaka in ob pomoči haj tek navigacije smo le nekako prispeli do plaže Chromili N38.42697 E24.18707 katera ima dva zalivčka enega poleg drugega.

Avtomobili so drli v drugega, se pravi, da je lepši kot prvi. Boštjan je obstal na prvem odcepu, jaz pa v izvidnico na drugega. Igluji in ležalniki me niso prepričali, zato smo se na sredi ceste na vrhu klanca obračali kot petelin na vrhu kupa gnoja. Boštjanu sem po CBju rekel, naj gre v zaliv, saj zna

trajat, da se obrnem. Spet sem bil lokalna atrakcija in nekako mi je le uspelo obrniti in se spustiti v prvi zaliv. Parkirali smo se v lepo senčko pod drevo. Toplote spet ni bilo neke strašne, saj 27

stopinj v tem letnem času meni ne deluje zadovoljivo, pa še veter je precej močno pihal. Niso brezveze vetrnice napikane po vrhu grebena nad zalivom. Zaliv je res lep, samo nasmešek na obrazu nam je izginil, takoj ko smo videli kakšno je morje. V morju je plaval kup PVC svinjarije, katero naplavi iz Turčije. Želja da ostanemo na tem mestu dva dni je hitro splahnela, kljub temu, da smo zvečer ostali čisto sami.

Ponedeljek

Zvečer nekdo veter sicer zmeraj ugasne, vendar ga zgodaj zjutraj spet prižge in v rano zoro je spet začel nabijati na polno. Boštjan je začel strašiti z zimsko kapo na glavi, saj ga je že začela boleti glava od vetra. Po kofetku smo se začeli pakirat naprej. Do nas je prišel domačin s polnimi rokami kumaric, češ vzemite jih, imam jih preveč. Vsi zadovoljni nad prijaznostjo, smo se mu zahvalili in čez par minut se je spet vrnil s polnimi rokami melancanov. Z Boštjanom sva se zapodila vsak v svoj hladilnik in mu v zameno ponudila ledeno mrzlo pivo, vendar je vzel samo enega rekoč, da če bo spil oba, bo začel po njivi prepevat. Povprašali smo ga po plavajočih smeteh in je samo pojamral, da Turki smeti zmečejo v morje in jih potem naplavi na grško obalo. Sicer se trudijo spucati, kar je tudi počel lokalni smetar, vendar to je nedokončana zgodba. Natočili smo še vodo na pipi pri tušu in se podali nazaj v vas, v »supermarket« kjer smo kupili olje dan preje. Ko nas je prodajalka zagledala, je kar zažarela od veselja. Spet mi, sem ji rekel in dobil dobrodošlico nazaj. Vprašala nas je kaj rabimo in ko ji je Monika ponudila plazno liter in pol veliko platenko za olivno olje je kar zažarela. Potem je Marija izvelkla iz šoping vrečke še dve taki platenki in veselje se je še neizmerno povečalo. Pokupili smo ji vse olive v marinadi, kajle feta sira in začimbe za grško solato. Počasi smo šli naprej in v naslednji vasi parkirali spet na sredi ceste pred super marketom, ki je bolj kot ne mini market, obnovili zaloge in šli na lov za gyros pito. Monika je našla gostilno, kjer so ravno začeli s peko le tega. Ker je to bila prilika, za nam dobro kosilo, sem jih naročil kar šest, saj vsak dva pa že zmaže. Gazda me je malo čukasto pogledal, vprašal če jih res mislim toliko in jih začel peči. Po hitrem kosilu smo odbrzeli naprej na krasno plažo Mouteri N38.55444 E24.18132.

Plaža je dolga, po kamenjčkih in barvi vode spominja na Gialos plažo iz Lefkade, le toliko je boljša, da je dostop zelo lep, ravninski in pa da ima tuš na plaži. Takoj, ko smo se parkirali pred tuš, so se pojavile govorice po tridnevnem obstanku. Miha je končno našel valove, voda je zelo čista, smeti iz Turčije so očitno zgrešile to plažo, tuš imamo skoraj pred vrati avtodoma in zakaj res nebi malo obstali. Aja, pa veter je bil na minimalni stopnji.

Torek

Sonce je spet zmagalo v bitki med spanjem in vstajanjem. Kmalu potem, ko smo le priplezali na plano, se je pripeljal avto z ozvočenjem, kateri je prodajal ribe. Na samotni plaži ti še južno pripeljejo, kaj hočeš lepšega. Kupil sem skoraj kilo rib za neverjetnih 3,5 eurov. Povprašal sem, zakaj je tukaj tako malo turistov, pa sem dobil odgovor, da nimajo pojma, le čez vikend je kakšen domačin več. No, nam je tako stanje povsem ustrezalo. Za ribami se je pripeljal še lokalni pek in več si res ne moreš želeti. Po zajtrku in kofetku, sva z Boštjanom zajahala bicikle in se podala proti »bližnjemu« mestu Kimi, ki pa v realnosti ni tako blizu kot po zemljevidu. En čas sva vozila po asfaltu, nato pa sva prešaltala na bližnjice iz makadama in ker Grki ne znajo narediti ceste okoli hriba, ampak kar naravnost v hrib, sva na vrhu hriba obupala. Vode itak nisva imela s seboj, saj sva računala na kakšno gostilno, te pa sredi ničesar pač ni bilo, tista, ki je pa bila ob glavni cesti je

pa zaradi pomanjkanja turistov zaprta. Vrnila sva se nazaj do kamperja in spotoma narabutala še breskve. Sledil je skok v toplo morje in metanje na valove, ki so se krepili. Nabutan od valov je Miha po dveh urah le izplul. Atrakcija dneva je bil mlad domačin s polomljenim folksvagnovim polotom, oblečen v dres Barcelone, ki se je ustavil zraven kamperja, prečerkiral registrsko tablico in ko je uvidel, da smo iz Ljubljane, je skozi okno zavpil:

»Ljubljana,...Zahovič....Ljubljana!« Ko je videl, da smo pokimali, pa še: »Ljubljana, beautiful woman...!!!«, potrobil trikrat in se odpeljal naprej. Zajel nas je huronski smeh, saj se je tipu res dogajalo in očitno en Grk res ve, od kje smo.

Veter se je proti večeru umiril, nato pa zamenjal smer in se začel krepiti. Valovi so postajali vse večji in po nebu so se začeli preganjati sumljivi oblaki. Vse to je nakazovalo, da bo naše pravljice konec. In res je bilo tako.

Sreda

Sredi noči so me zbudili sunki vetra, ki so bili podkrepili s peskom in zdelo se je tako, kot da rahlo naletava dež, vendar je bil samo pesek, ki ga je nosil veter. Takoj mi je postalo jasno, da ob rani zori krenemo naprej, iskat zavetje in možnost kopanja. Zjutraj sem uspel pred temačnimi oblaki še ujeti sončni vzhod, potem se je pa pooblačilo in barva oblakov nas je precej skrbela. Boštjan je hodil okoli z zimsko kapo na glavi, saj mu je veter že načel ušesa. Natočili smo vodo, splahnili oba kamperja in odšli naprej. Cilj nam je bil sosednji zaliv v Kimi portu N38.62259 E24.12056 in če je plaža primerna za nas, ter če ni vetra bi tam obstali. Zaliv je res v zavetju, samo plaža nas ne prepriča, zato smo sklenili, da ob takem vremenu ni drugega, kot da delamo kilometre. Ker mi nebi bili mi, če nebi stvar zakomlicirali, smo se odpravili na pot skozi največje hribe in ne ob morju, po glavni cesti tam kot smo prišli. Cesta nas je peljala čez visokogorje in imeli smo srečo, da smo bili tam po nevihti, ter da se je cesta posušila, drugače bi verjetno morali nazaj, saj je bila cesta na nekaterih delih prekleto strma. V vsaki vasici smo bili itak nezemljani, saj tam turista vidijo samo ob posebnih priložnostih oz zgolj izgubljene. Ker imajo navado, da novoletno okrasje ne pospravljajo in ga pustijo za naslednjič, smo jim tiste štrike malo premešali, ker tako visoka vozila kot je naš kamper se to leto tam še niso peljala. Cilj dneva nam je bil majhen zalivček Kotsikias N38.93690 E23.42764, ki je po zemljevidu obetal zavetje pred vetrom. Na poti do tja, v kraju Agia Anna N38.88044 E23.43500 se nam je popolnoma ravna cesta postavila dobesedno pokonci. Po taki sicer asfaltni cesti se niti slučajno ne da s kamperjem navzgor. Sledi gum na začetku klanca so jasno nakazovale, da naj niti ne poskušamo, če bi pa vzeli zalet, bi se pa na asfalt podpisali s podvozjem kamperja. Ne moreš verjet, da lahko tako strmo cesto asfaltirajo, pa še kao glavna naj bi bila. Šokirani od prizora smo se obrnili, sfrizirali

obcestno lokalno grmičevje in se vrnili do glavne ceste na grebenu otoka. Srečo smo poizkusili po drugi cesti. Spet smo se puzali na centimetre mimo starih hiš, se tik pred ciljem vozili še prekleto navzgor, spotoma študirali, da nimajo slučajno plaže na vrhu hriba in tik pred plažo spet strmo navzdol.

Ko smo prispeli v zaliv nas je skoraj zadela kap, saj ni prostora niti za pol kamperja, kaj šele za dva. Zaliv je izredno majhen, premore dve taverni, nekaj ležalnikov dva tuša in vodnjak. Parkirali smo sredi ceste in pristopil sem do prvega domačina in ga ogovoril. Lepo je znal angleško špraho in pojamral sem mu, da imamo dovolj vožnje za danes, ter da bi samo prespali. Prijazni domačini so začeli umikati avtomobile in parkirali smo točno na plaži, skoraj med ležalniki. Za eno noč nebi smelo biti problema, nas potolaži in že smo bili največji kolegi. Z Boštjanom sva šla še potolažit gostilničarja, ki se je že zbal, da bi rada kaj pojedla, saj bi moral zakurit roštilj. Zadovoljila sva se z ledenim pivom. Domačini so malo jamrali, da ni turistov, domačini oz Grki pa nimajo več denarja, zato je vse več ali manj prazno. Jezni so tudi na državo, saj ne oglašuje tega otoka tako kot ostale, zato je turistov še toliko manj in tistih turistov, kateri se bolj ali manj znajdejo po pomoti na tem otoku, so jih še toliko bolj veseli. Pozno popoldne smo preživeli v brezvetrju in mirnem morju. Končno nam je uspelo pobegniti pred vetrom.

Sama plaža je lepa, saj so v vodi drobni rdeči kamenčki, ki počasi preidejo v mivko. Zaliv je res v zavetju, kar se pozna tudi po vegetaciji, saj je bilo okoli nas vse zeleno, kot sredi oaze. To priliko znajo izkoristiti tudi komarji, saj so nas zvečer tako načeli, da smo pobegnili pred njimi v avtodom.

Četrtek

Zjutraj nas je zbudil potujoči pek s frišnimi žemljicami in po zajtrku smo se kar hitro odpravili naprej. Spotoma smo se ustavili na plaži Vasilika N38.97924 E23.37204, kjer nas je začel ogovarjati Grk na mopedu češ, da ima on tudi kamper na koncu zaliva in da kjer koli bomo parkirali, da je ok, ter tudi voda da je ok. Ja, ja, dedek, bomo si malo razgledali in si najdemo prostor, mu odvrnem v lepi slovenščini. Morje na desni strani zaliva na koncu vsebuje PVC vrečke in tam sigurno nismo imeli namena obstati, zato se zapeljemo na drugo stran zaliva, ki je dolg ene dva kilometra. Plaža je kamenčkasta, ima pa tudi tuše, ter vodnjak kjer voda stalno teče iz njega. Grk je zasedel najlepši del plaže, na izogibališču pod borovčkom. Spet je pribremzal do nas in rekel, da je ok, tudi če parkiramo ob cesti, da sploh ni prometa. No, cesta je res široka kot vzletna steza, prometa ni bilo, samo manjkal je en element in to je borovček. Nič, gremo pogledat plažo Mavrika Ellinika, ki je oddaljena 10km in potem pretehtamo, katera je boljša za nas. Na glavni cesti smo prvič srečali nasproti vozeč slovenski avtodom in ustavili smo se kar sredi ceste in izmenjali par besed. Dostop do plaže Mavrika je čisto preveč simpl, da bi bili sami, ampak pustimo se presenetit. Oljke ob cesti so nakazovale, da po tej cesti že dolgo ni vozilo nič večjega od

avtomobila, saj so skoraj zarasle ceste. No, mi smo jih malo preoblikovali in ko smo okrašeni z vejicami oljk prispeli v zalivček, smo poštudirali, da bi bil čisto dober, saj ni bilo žive duše.

Parkirali smo na lepem platojčku ob cesti N39.00992 E23.35151 in že smo čofotali po morju. Morje je bilo čisto, plaža ima drobne kamenčke, tuša žal ni in ker nam je bil zaliv tako všeč, smo borovček za senco nadomestili s tendo. Končno je nekdo nastavil jakost vetra na normalno raven, le tisti, ki uravnava temperaturo bi jo še moral, saj 26 stopinj za Grčijo v tem letnem času ni neka visoka temperatura. Zvečer se je pošteno ohladilo in 20 stopinj za posedanje zunaj pred avtodomom ni ravno neka top toplota. Noč je bila precej hladna in mirna.

Petek

Naš plan, da cel dan ostanemo na tej plaži, je Marija pametno preoblikovala v vožnjo do trajekta, skok na celino in vožnja do plaže Anchialos, kjer smo lani pozabili obutev na plaži in tako smo prihranili tri ure vožnje naslednjega dne. Dopoldne smo še čofotali po morju, potem pa s predzadnjim trajektom odpluli na celino. Boštjan je še ostal na isti plaži, nam se je pa dopust žal iztekel. V Anchialos N39.27935 E22.83317 smo prispeli pred večerom in še po soncu smo se lahko kopali v morju. Zvečer smo šli še v civilizacijo in jasno na Gyros pito. Z Boštjanom smo se sms-ali in menda so mu domačini dostavili polno košaro zelenjave. Spraševali so se, kje je drugi kamper. Za nas so bili malo prepozni.

Sobota

Zbudili smo se povsem sami. Morje je bilo mirno kot da bi gledal olje in po kofetku smo imeli namen odjadrati proti domu. Preveril sem še bicikle, če so še na svojem mestu in ob tem srečal celo enega domačina. Pozdravil sem ga in odzdravil mi je »welcome«. Grki so res prijazni do turistov. Sledila je vožnja do čevapov v Leskovcu. Tam smo se dobili z mojo sestro Damjano in njeno družino, saj so bili namenjeni s svojim kamperjem v Grčijo. Popoldne smo le prišli skupaj in besed nam ni zmanjkalo. Sledil je še nakup poceni piva v diskontu in vožnja do Beograda na parking od Kike N44.82527 E20.38765, kjer smo prenočili.

Nedelja

Pozno popoldne smo prispeli domov. Boštjanu sem poslal sms, da smo doma, on pa meni nazaj, da z Damjano pije pivo na plaži. Štos stoletja, ni kaj. V Leskovcu sem ji dal koordinato, kjer smo lani prespali in se kopali in na isto plažo je zavil tudi Boštjan. Na zadnjem semaforju pred plažo se je Damjana pripeljala za Boštjana in skupaj so odšli do plaže. Če bi se zmenili, se nebi tako točno ujeli.

No, tako, tisti, ki ste zdržali in prebrali cel potopis lahko pogledate še slike, ki so tukaj:

[Nisiotisa](#)

[Politika](#)

[Aralimos](#)

[Alhirihmi](#)

[Zarakes](#)

[Chromili](#)

[Mourteri](#)

[Kotsikas](#)

[Mavrika](#)

[Ostalo](#)